

DANIEL ABRAHAM

CALEA DRAGONULUI

FANTASY MASTERS

DANIEL ABRAHAM

CALEA DRAGONULUI

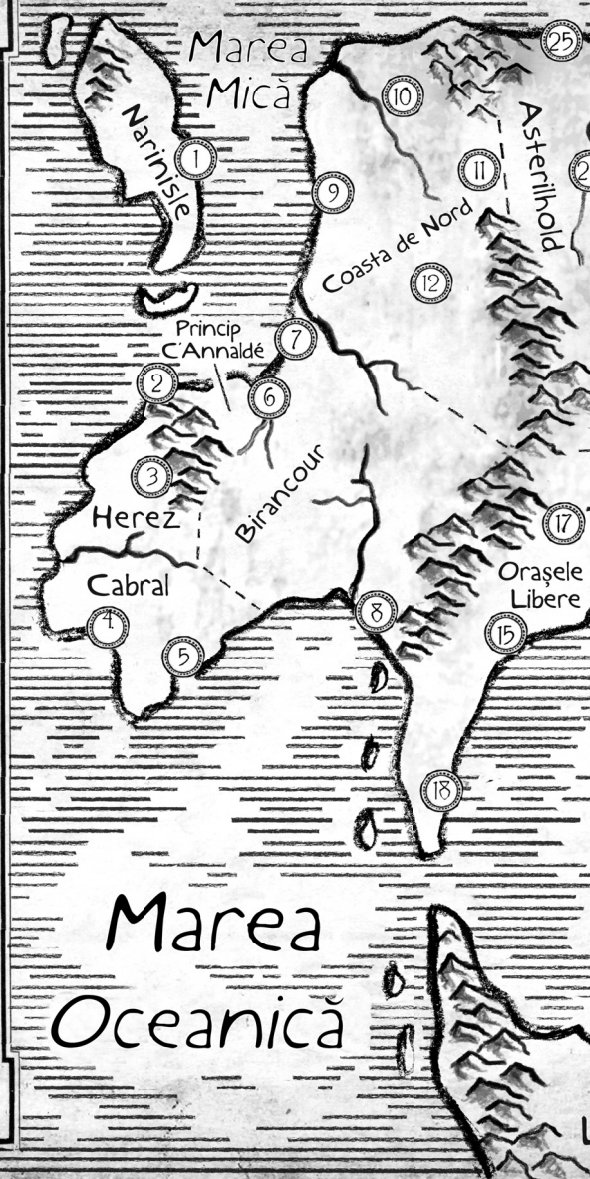
Traducere din limba engleză
de Laura Ciobanu

 PALADIN

Pentru Scarlet

LEGENDĂ

- 1 Stolbourne
- 2 Lasport
- 3 Daun
- 4 Cyrin
- 5 Uput Marion
- 6 Sara-sur-mar
- 7 Porte Silena
- 8 Porte Oliva
- 9 Carse
- 10 Wodford
- 11 Gradis
- 12 Ellis
- 13 Vanai
- 14 Newport
- 15 Gilea
- 16 Orsen
- 17 Bellin
- 18 Maccia
- 19 Camnipol
- 20 Sevenpol
- 21 Kavinpol
- 22 Anninfort
- 23 Estinport
- 24 Kaltfel
- 25 Asinport
- 26 Nus
- 27 Inentai
- 28 Kiaia
- 29 Suddapal
- 30 Rukkyupal
- 31 Takynpal
- 32 Lôdi
- 33 Tauendak
- 34 Behur Dan
- 35 Malarska
- 36 Kort

Antea

Hallskar

Sarakal

Borja

Ellassae

Keshet

Pât

Marea Interioară

yoneia

Tărâmurile
Uscate

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34
- 35
- 36

PROLOG

Apostatul

Apostatul se lipi și mai tare în umbra stâncii și se rugă – nu cuiva anume – ca făpturile care treceau călare pe catâri prin trecătoarea de dedesubt să nu privească în sus. Îl dureau mâinile, iar mușchii picioarelor și ai spatelui îi tremurau de oboseală. Țesătura subțire a robei de ceremonii fâlfâia în jurul lui în bătaia vântului rece și prăfos. Riscă o privire către cărarea de dedesubt.

Cei cinci catâri se opriseră, dar preoții nu descălecaseră. Sutanele lor erau mai groase, mai călduroase. Lumina dimineții juca în străluciri de un verde veninos peste străvechile spade pe care le purtau de-a curmezișul spinărilor. Erau făcute de dragoni spadele acelea. Aduceau moartea oricărui om a cărui piele o creștau. Cu timpul, otrava lor îi ucidea până și pe cei ce le mânuiau. Un motiv în plus, își zise apostatul, ca foștii săi frați să-l omoare iute și să se întoarcă acasă. Nimeni nu voia să poarte prea mult timp o asemenea spadă: erau scoase la lumină doar în caz de cumplită nevoie sau de furie ucigașă.

Mda. Măcar era măgulitor că îl lua atît de tare în serios.

Preotul care conducea potera se ridică în șa, mijindu-și ochii în lumină. Apostatul îi recunoscuse vocea.

– Ieși afară, fiule, strigă marele preot. N-ai scăpare!

Apostatul simți un nod în stomac. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, gata să coboare. Își înfrână pornirea.

„Probabil”, își zise. „Probabil că n-am scăpare. Dar poate că am.”

Pe cărare, siluetele în sutane întunecate se foiră, se întoarseră, se sfătuiră între ele. Nu putea auzi ce-și spuneau.

Așteptă, cu trupul din ce în ce mai amorțit și mai înghețat. Ca un cadavru care n-avusese buna-cuviință să moară. Păru să treacă jumătate de zi până când hăitașii de dedesubt își terminară sfatul, deși soarele abia își schimbase poziția pe cerul albastru, senin. Și apoi, cât să tragă de două ori aer în piept, catării se puseră din nou în mișcare.

Nu îndrăzni să se clinească, de teamă să nu facă vreo pietricică să se rostogolească pe panta abruptă. Încercă să nu zâmbească. Încet, făpturile acelea care fuseseră odinioară oameni își conduseră catării în josul cărării, către capătul văii, urmând apoi cotitura largă către sud. Când ultimul dintre ei dispăru, apostatul se ridică, își puse mâinile în șolduri și se minună. Era încă în viață. Până la urmă, nu știuseră unde să-l caute.

În ciuda a tot ceea ce fusese învățat, a tot ceea ce crezuse până de curând, darurile zeiței-păianjen nu arătau adevărul. Le ofereau slujitorilor ei ceva, da, dar nu adevărul. I se părea, din ce în ce mai mult, că întreaga lui viață fusese o țesătură de minciuni plauzibile. Ar fi trebuit să se simtă pierdut. Devastat. În schimb, i se părea că iese la lumină dintr-un mormânt. Se pomeni zâmbind.

Escaladarea a ceea ce mai rămăsese din coasta vestică îl umplu de vânătaie. Îi alunecară sandalele. Se luptă să găsească sprijin pentru mâini și picioare. Dar, odată cu soarele care ajunsese în înaltul cerului, ajunse și el în vârf. Spre vest, munții se înșirau unul după altul și nori mari ca niște talazuri se adunau deasupra lor, furtunile părând un vâl cenușiu și moale. Dar dincolo de cele mai îndepărtate trecători zări câmpia. Plată. Depărtarea colora câmpiile într-un albastru-cenușiu, iar vântul de pe culmi îi sfâșia pielea de parc-ar fi avut gheare. Un fulger străluci la orizont. Un șoim țipă de parcă i-ar fi răspuns.

Avea să-i ia câteva săptămâni dacă mergea singur și pe jos. Nu avea nimic de mâncare și, mai rău, niciun pic de apă. În ultimele cinci nopți, dormise în peșteri și sub tufișuri. Foștii lui frați și prieteni – oamenii pe care-i cunoscuse și pe

care-i iubise toată viața lui – periau cărările și satele dornici să-l ucidă. Pume și lupi feroce vânau pe culmi.

Își trecu o mână prin părul des și aspru, oftă și începu coborâșul. Probabil avea să moară înainte să ajungă în Keshet sau într-un oraș suficient de mare încât să-și piardă urma.

Dar numai *probabil*.

În lumina ultimelor raze ale soarelui ce apunea, găsi o streășină stâncoasă în apropierea unui pârâu subțire și noroiu. Sacrifică o fâșie de piele din sandaia dreaptă și-și fabrică un arc rudimentar pentru aprinsul focului¹, iar când frigul mușcător se lasă din nou, se ghemui lângă cercul înalt de pietre care ascundea micul său foc. Tufișurile uscate ardeau dând căldură și făcând puțin fum, dar se mistuiau iute. Își intră în ritm, hrănind focul crenguță cu crenguță, nelăsându-l să crească prea mare ca să nu-și dezvăluie adăpostul celor care-l vânau, dar nici să se stingă. Căldura nu părea să-i treacă dincolo de coate.

Undeva departe, se auzi un țipăt. Încercă să ignore sunele. Îl durea tot corpul de epuizare și efort, dar mintea, eliberată de distragerile constante ale călătoriei, se puse în mișcare cu o iuțeală periculoasă. În întuneric, memoria îi deveni mai precisă. Senzația de libertate, de posibilitate făcu loc senzațiilor de pierdere, singurătate și disperare. Acestea, credea el, aveau mai multe șanse să-l ucidă decât felinele ieșite la vânătoare.

Se născuse printre niște dealuri asemănătoare. Își petrecuse copilăria jucându-se cu săbii de lemn și bice făcute din coajă împletită. Simțise vreodată ambiția de a intra în rândurile călugărilor din marele templu secret? Probabil că da, deși în frigul mușcător al sărmanului său adăpost de piatră

¹ Metodă de aprindere a focului bazată pe fricțiune. Se folosesc două bucăți de lemn, una plată, iar cealaltă lungă și ascuțită la un capăt și se aprinde focul prin căldura generată de fricțiune în punctul de contact dintre cele două (n. t.).

îi venea greu să creadă asta. Își amintea cum se uita cu admirație la marele zid de piatră. La santinelele sculptate în stâncă, înfățișând cele treisprezece rase ale umanității, atât de roase de ploii și vânturi încât toate – cinnai și tralgi, sudici și pursânge, timzinai și yemmu și înecați – aveau aceleași chipuri lipsite de trăsături și aceeași pumni încleștați. Nu puteau fi deosebiți. Numai aripile largi și dinții ca niște pumnale ai dragonului care se înălța deasupra lor se mai distingeau clar. Și sculptate în poarta uriașă de fier, litere întunecate formând cuvinte într-o limbă pe care nimeni din sat n-o știa.

Când a ajuns novice, a aflat ce spuneau. „Supus nu înseamnă înfrânt.” Odinioară crezuse că știa ce înseamnă asta.

Boarea își schimbă direcția, împrăștiind scânteii ca un roi de licurici. O fărâmă de cenușă îi intră în ochi înțepându-l, iar el își frecă fața cu dosul palmei. Ceva i se stârni în sânge, curenți din trupul lui răspunzând unui impuls ce nu venea din el. Era zeița, sau cel puțin așa crezuse. Se dusese în fața mării porți împreună cu ceilalți băieți din sat. Se oferise pe sine – viața și trupul său – și în schimb...

În schimb i se revelaseră mistere. Mai întâi fusese vorba numai de cunoaștere: să scrie suficient cât să poată citi cărțile sfinte, să socotească destul cât să poată ține registrele templului. Citise poveștile despre Imperiul dragonilor și despre căderea lui. Despre zeița-păianjen care venise să aducă dreptatea pe lume.

Minciuna, spuneau ei, n-are putere înaintea ei.

Firește, verificase asta. Îi crezuse, dar tot verificase. Îi mințea pe preoți pur și simplu ca să vadă dacă se putea. Alegea lucruri pe care numai el le știa: numele clanului tatălui său, felurile de mâncare preferate ale surorii lui, propriile-i vise. Preoții îl biciuiseră când mințise, îl cruțaseră când spusese adevărul și nu se înșelaseră absolut *niciodată*. Certitudinile lui deveniseră mai puternice. La fel și credința. Când marele preot îl alesese să fie ridicat la rang de novice,

fusese sigur că-l așteptau vremuri mărețe, pentru că așa-i spusese ră preoții.

După ce coșmarul inițierii sale se sfârșise, simțise puterea zeiței-păianjen în propriul sânge. Prima oară când surprinsese pe cineva mințind fusese ca și cum și-ar fi descoperit un al șaselea simț. Prima oară când vorbise cu vocea zeiței simțise cuvintele impunând credința, de parcă ar fi fost făcute din foc.

Și acum pierduse grația divină și era posibil ca nimic să nu fie adevărat. Poate că nu exista niciun loc numit Keshet. El unul credea că există, credea cu atâta ardoare, încât își riscase viața în încercarea de a fugi într-acolo. Dar nu fusese acolo niciodată. Însemnele de pe hartă puteau fi mincinoase. De fapt, era posibil să nu fi existat nici drago-nii, nici imperiul, nici vreun mare război. Nu văzuse niciodată oceanul; poate că nici nu exista așa ceva. Știa numai ceea ce văzuse, auzise și simțise.

Nu știa *nimic*.

Dintr-o pornire violentă, își înfipse dinții în palmă. Sângele îi țâșni din rană și-l adună în căușul mâinii. În lumina slabă a focului, părea aproape negru. Negru, cu mici puncte mai întunecate. Unul dintre puncte dădu la iveală piciorușe. Păianjenul se târî prostește dând ocol palmei. Încă unul i se alătură. Îi privi: trimiși ai zeiței în care nu mai credea. Încet, cu grijă, își înclină mâna deasupra micului său foc. Unul dintre păianjeni căzu în flăcări și picioarele lui subțiri ca firul de păr se chirciră într-o clipă.

— Ei, zise el. Puteți muri. Măcar atâta *știi*.

Munții păreau să se întindă la nesfârșit, fiecare vârf o nouă amenințare, fiecare vale mustind de primejdii. Ocoli sătucurile, aventurându-se aproape numai cât să fure apă de băut din bazinele lor de piatră. Mâncă șopârle și semințe galbene de pin. Ocoli locurile în care labe uriașe cu gheare lăsaseră urme în țărână. Într-o noapte, descoperi un cerc de stâlpi verticali, având dedesubt o încăpere micuță ce

promitea să-i ofere adăpost și un loc unde să-și recapete puterile, dar somnul îi fu tulburat de vise atât de violente și de stranii, încât preferă să-și vadă de drum.

Pierdu din greutate, și cureaua de piele împletită începu să-i atârne în jurul taliei. Tălpile sandalelor i se subțiară, iar arcul de foc se uză rapid. Timpul își pierdu însemnătatea. Zilele urmau una după alta. În fiecare dimineață își spunea: „Probabil asta o să fie ultima zi din viața mea. Dar numai probabil.“

Probabilul acesta era întotdeauna suficient. Și apoi, într-o dimineață târzie, ajunsese sforțându-se în vârful unui deal presărat cu bolovani, dincolo de care nu se mai afla un altul. Înaintea lui se întindeau câmpiile largi ale vestului și un râu strălucea în mantia de iarbă verde și copaci. Priveliștea era înșelătoare. Presupuse că, mergând pe jos, tot mai avea vreo două zile până să ajungă acolo. Totuși, se așeză pe o piatră largă, aspră, privi lumea și dădu frâu liber lacrimilor până se făcu amiază.

Apropiindu-se de râu, simți o nouă neliniște strângându-i stomacul. Cu săptămâni în urmă, în ziua în care sărise pe furiș zidul templului și fugise, ideea de a se pierde într-un mare oraș fusese o grijă îndepărtată. Acum zărea fumul a mii de vetre înălțându-se printre copaci. Urmele de animale sălbatice erau tot mai rare. În două rânduri, văzu în depărtare bărbați călare pe cai imenși. Zdrențele prăfuite ale suta-nei sale, rămășițele sandalelor și duhoarea propriei pielii nespălate îi reamintiră că această parte era mai dificilă și mai periculoasă decât tot ce făcuse până atunci. Cum aveau să întâmpine bărbații și femeile din Keshet un sălbatic din munți? Aveau să-l ucidă pe loc?

Dădu ocol orașului de pe malul râului, uimit de imensitatea acestuia. Nu mai văzuse niciodată o așezare atât de mare. Clădirile lungi din lemn cu acoperișuri de paie ar fi putut adăposti o mie de oameni. Drumurile erau pavate cu piatră. Rămase ascuns în tufișuri ca un tâlhar, privind.

Îi dădu curaj apariția unei femei yemmu. Asta și foamea. La marginea orașului, unde ultimele case se întindeau între drum și râu, femeia își lucra grădina. Era o dată și jumătate cât el și lată în umeri ca un taur. Din falcă îi țâșneau colți ce păreau cât pe ce să-i străpungă obrazul dacă femeia ar fi râs. Sâni i se legănau deasupra unui brâu țărănesc nu cu mult diferit de cele pe care le purtau mama și sora lui, croit însă din de trei ori mai multă pânză și piele.

Era prima dată când vedea pe cineva care nu era din neamul pursânge. Prima dovadă concretă că, într-adevăr, cele treisprezece rase ale omenirii existau. Ascuns după tufișuri, privind-o cum stătea îngenuncheată pe pământul moale plivind ierburile cu degetele ei gigantice, se simți uluit.

Ieși din tufe înainte ca lașitatea să-l copleșească din nou. Femeia își ridică de îndată capul imens, cu nările vibrând. El își înălță o mână, într-un gest care era aproape o scuză.

— Îmi cer iertare, zise el. Eu... am niște necazuri. Și speram că m-ai putea ajuta.

Ochii femeii se îngustară ca două tăieturi. Se ghemui ca o felină gata de luptă. Abia atunci îi trecu prin minte că ar fi fost mai înțelept să fi aflat dacă ea îi știa limba înainte să-i vorbească.

— Am coborât din munți, zise el, auzindu-și disperarea din voce.

Și auzind încă ceva. Pulsația inaudibilă a sângelui său. Darul zeiței-păianjen silind-o pe femeie să-l creadă.

— Nu facem comerț cu pursânge, mârâi femeia yemmu. Oricum, nu cu cei veniți din jegurile alea de munți. Pleacă de-aici și ia-ți oamenii cu tine!

— N-am niciun om cu mine, zise el.

Făpturile din sângele lui se deșteptară, încântate să fie folosite. Femeia își înclină capul, în timp ce magia lui furată își făcea lucrarea.

— Sunt singur. Și neînarmat. Umblu de... săptămâni în șir. Pot să muncesc dacă vrei. Pentru ceva de mâncare și un culcuș cald. Numai în noaptea asta.

— Singur și neînarmat. Prin munți?

— Da.

Femeia pufni și el avu senzația că era cântărit. Judecat.

— Ești un nătărău, spuse ea.

— Da, spuse el. Sunt. Dar un nătărău prietenos. Inofensiv.

După o clipă care-i păru foarte lungă, ea începu să râdă.

Îl puse să-i umple bazinul cu apă adusă de la râu, în timp ce ea termina de grădinărit. Găleata fusese făcută pentru mâini de yemmu și nu putea s-o umple decât pe jumătate, altminteri devenea prea grea ca s-o mai poată ridica. Dar se opinti bărbătește pe drumul dinspre căsuță spre platforma rudimentară de lemn și înapoi. Avu grijă să nu se zgârie, sau cel puțin nu atât de rău încât să sângereze. Ospitalitatea de care se bucura era și așa precară, și tot ce-i lipsea ar fi fost să trebuiască să dea explicații despre păianjeni.

La apus, femeia îi oferî un loc la masa ei. Focul din vatră părea o extravagantă și se văzu silit să-și amintească faptul că acum creaturile care-i fuseseră frați nu mai erau prin preajmă, cu ochii în patru după vreo urmă de-a lui. Ea umplu un castron cu tocană din oala de pe foc. Avea gustul bogat, pătrunzător și complex al mâncării gătite într-un vas care-și făcea încontinuu treaba; oala nu era niciodată luată de pe foc și în ea erau aruncate mereu, după cum se nime-rea, noi bucăți de carne și legume. Unele dintre bucățile cafenii de carne care pluteau în zeama grasă fierbeau probabil de dinainte ca el să părăsească templul. Era cea mai bună mâncare pe care o gustase în viața lui.

— Bărbatul meu s-a dus la caravanserai, zise ea. Se aude c-ar urma să vină unul dintre prinți și tuturor o să le fie foame. A luat toți porcii cu el. Dacă avem noroc, o să-i vândă pe toți. O să ia pe ei destui arginți cât să trecem de anotimpul furtunilor.

El îi ascultă vocea, atent în același timp la agitația din sângele lui. Ultima parte fusese o minciună. Ea *nu credea* că arginții vor ține atât de mult. Se întrebă dacă asta o îngrijora

și dacă nu era vreo cale prin care să se asigure că femeia avea tot ce-i trebuia. Avea să încerce măcar. Înainte să plece.

— Dar povestea ta care-i, răhățel amărât? întrebă ea cu o voce blândă și caldă. Pe-a cui oaie ai regulat-o de-ai ajuns să-mi ceri mie de lucru?

Apostatul chicoti. Mâncarea caldă din stomac, focul de alături și patul de fân cu pătura subțire de lână despre care știa că-l așteaptă afară conspirau toate pentru a-i alunga încordarea din umeri și din pânțele. Ochii imenși și stropiți cu auriu ai femeii yemmu rămaseră ațintiți asupra lui. El ridică din umeri.

— Am descoperit că dacă tu crezi în ceva, nu-nseamnă că lucrul ăla-i adevărat, zise el cu prudență. Au fost lucruri pe care le-am acceptat, în care am crezut din tot sufletul și... m-am înșelat.

— Dus de nas? întrebă ea.

— Dus de nas, o aprobă el, apoi ezită. Sau poate nu. Nu intenționat. Nu contează cât de tare te înșeli: dacă tu crezi ce spui, atunci nu-i o minciună.

Femeia yemmu șuieră – o realizare impresionantă ținând cont de colții ei – și bătu din palme cu admirație prefăcută.

— Filosofie din partea unui cărauș de apă, zise ea. Mai urmează să te apuci să ții predici și să ceri zeciuială.

— N-ai să vezi, spuse el râzând împreună cu ea.

Femeia sorbi zdravăn din castron. Focul trosnea. Ceva – șoareci sau poate insecte – se foia în acoperișul de paie de deasupra.

— Te-ai despărțit de o femeie, nu-i așa? îl întrebă ea.

— De o zeiță, răspunse el.

— Da. Așa par toate, nu? zise ea privind flăcările. Apare o nouă dragoste și-ai zice că-i cu totul deosebită. De parcă Zeul însuși ți-ar vorbi când dă ea din gură. Și pe urmă...

Pufni din nou, pe jumătate cu amuzament, pe jumătate cu amărăciune.

— Ce n-a mers cu tine și cu zeița ta? întrebă ea.

Apostatul își duse la buze ceva ce trebuie să fi fost un cartof și-i mestecă pulpa moale și coaja zgrunțuroasă. Încercă să transpună în cuvinte niște gânduri niciodată rostite cu glas tare. Glasul îi tremura.

— Vrea să-nghită întreaga lume.